

40 år for
mangfoldighed,
fællesskaber og
lige rettigheder

**Diversity
Works**

DIVERSITY WORKS

Diversity Works bygger mangfoldige fællesskaber, støtter personlig handlekraft og motiverer til medborgerskab. Vi insisterer på social lighed, lige muligheder og lige rettigheder for alle danskere. Diversity Works udgøres af Centret, Alliancen og Virksomheden.

- Centret i Blågårdsgade er fundamentet i Diversity Works. Her er både sociale fællesskaber og læringsfællesskaber. Det er også i Centret, at vi tilbyder en-til-en socialrådgivning, juridisk rådgivning og økonomisk- og jobrådgivning.
- Alliancen er Diversity Works' landsdækkende partnerskabsnetværk for minoritetsetniske foreninger. I Alliancen arbejder vi med kapacitetsopbygning og medborgerskab.
- Virksomheden er Diversity Works' socialøkonomiske virksomhed Send Flere Krydderier. Virksomhedens formål er at skabe arbejdspladser til minoritetsetniske kvinder langt fra arbejdsmarked.

» Diversity Works betyder diversitet virker. Men det er mere end et navn, for det understreger kort og koncist det, vi tror på og arbejder for hver eneste dag: At mangfoldighed i indsatser, i tankegange og i mennesker er det, der skaber handlekraft og varig forandring

FORORD

I gennem de sidste 40 år har Diversity Works gjort en forskel for kvinder med minoritetsbaggrund i København.

Som en af Danmarks ældste NGO'er for minoritetsetniske danskere har jeres arbejde gennem årene ikke kun gjort en forskel for kvinderne selv, men været til glæde for hele København.

I har formået – som en af de få organisationer i byen – at få kvinder, der er langt væk fra arbejdsmarkedet i beskæftigelse ved at lave indsatser, hvor kvindernes egne interesser er i fokus. Det ser vi bl.a. ved jeres succesfulde virksomhed Send Flere Krydderier, der viser, at mad og måltider kan meget mere end at mætte. Her bliver kvindernes kompetencer og interesser bragt i spil, og gennem maden skabes værdifulde lokale fællesskaber og hverdagsglæde, men også beskæftigelse! Derudover giver det gode smagsoplevelser, som vi ad flere omgange har nydt godt af på Rådhuset.

DNA'et i Diversity Works er frivillighed. Og netop den motivation, der følger med frivilligheden, er udgangspunktet for de positive sociale forandringer, Diversity Works skaber for og sammen med alle dem, der benytter sig af aktiviteterne. Det gælder for både børn, unge og

voksne. Hvad enten der er tale om yoga, lektie- og netværkscafeer eller madklubber.

Gennem jeres arbejde bygger I bro mellem mennesker og modarbejder fordomme og diskrimination. I bygger bro mellem dem, der søger støtte til deres livssituation og de mange frivillige, der hver dag er med til løfte Diversity Works' indsatser. Og så bygger I en meget værdifuld bro mellem civilsamfundet, de frivillige og Københavns Kommune.

Diversity Works er forankret på Nørrebro, men kvinder fra hele København finder vej til jer for hjælp, støtte og fællesskab. Jeres indsats bidrager til en stærk og mangfoldig by og styrker hele København.

Tak for jeres indsats og tillykke med jubilæet.

Sophie Hæstorp Andersen
Overborgmester i Københavns Kommune

HANDLING FOR FORANDRING. DERFOR BLIVER VI VED

Historien om Diversity Works begynder med mangel på fællesskab, og begynder dermed også dér, hvor der er brug for konkret handling for at skabe konkrete forandringer. Forandringer for det enkelte menneske og for vores samfund. Det var rationalet bag etableringen af Indvandrer Kvindecetret i 1982 og det er fortsat DNA'et i Diversity Works anno 2022.

Dette jubilæumsskrift er tilegnet de mange tusind kvinder, børn og unge, der gennem de seneste fire årtier har været med til at definere og udvikle Diversity Works. En særlig tak går til dem, der her i jubilæumsskriftet, modigt stiller op og fortæller deres personlige historier og om, hvilken betydning Diversity Works har haft i deres liv.

Fortællingerne er lige så forskellige som menneskene og rækker både bagud og fremad i tid, og giver os mulighed for at møde os selv i den anden. Og så er de stærke vidnesbyrd på, at fællesskaber er altafgørende for menneskers livsudfoldelse og evne til at være noget for andre.

I 40 år har Diversity Works insisteret på mangfoldighed, på fællesskaber og på lige rettigheder for alle i Danmark. Men hvor end vi gerne vil, så oplever minoritetsetniske danskere stadig fordomme,

diskrimination og social marginalisering. Det er langt fra godt nok. Og derfor bliver vi ved.

Diversity Works betyder diversitet virker. Men det er mere end et navn, for det understreger kort og koncist det, vi tror på og arbejder for hver eneste dag: At mangfoldighed i indsatser, i tankegange og i mennesker er det, der skaber handlekraft og varig forandring.

Heldigvis er vi mange, der deler Diversity Works' vision, og derfor vil jeg gerne takke vores mange fantastiske samarbejdspartnere, medlemmer, frivillige, ansatte og ikke mindst de mange kvinder, børn og unge, der gennem de seneste 40 år har bidraget til og bakket op om vores arbejde for mangfoldige fællesskaber og lighed for mennesker.

Rigtig god læselyst!

Mirka Mozer
Direktør

Freeda Wasi

GUD GAV MIG KIOSKEN! – OG DIVERSITY WORKS

De sagde altid 'Hej Lillemor', og sommetider hentede de noget morgenmad, og så sad de på en kasse og snakkede med mig i kiosken. Mine kunder i kiosken var så søde. Jeg savner dem.

Egentlig var det bare meningen, at vi skulle være her 4-5 år og tjene nogle penge, og så skulle vi hjem til Pakistan igen. Min mand kom for at arbejde sidst i 60'erne. Han var sygeplejerske på Rigshospitalet. Jeg flyttede op til ham, da jeg var 17 år. Fordi det hele tiden var meningen, at vi skulle hjem igen, så gik jeg ikke på sprogskole eller arbejdede. Jeg passede vores 5 børn.

Da vi havde været her i 10 år, blev min mand syg, og jeg vidste ikke, hvordan vi skulle klare det med 5 børn. Men så kendte min mand en, der skulle sælge en kiosk på Rantzausgade, og så købte jeg den. Dengang var det lidt nemmere med åbningstider, og man kunne godt tjene penge på at have en kiosk. Jeg kunne kun læse lidt dansk, men ikke rigtig snakke noget, men jeg lærte det hurtigt, og i starten var kunderne også søde til at hjælpe mig med at bestille varer. Det var selvfølgelig hårdt. Alt var mit ansvar, men jeg kunne godt li' det.

Mine børn har arbejdet i kiosken efter skole, fra de har været 13 år. Jeg synes, vi har hjulpet hinanden. De hjalp deres mor, og jeg hjalp

dem med noget at lave, så de ikke gik rundt på gaden. Jeg har lært at tale dansk af at have kiosken. Jeg har aldrig gået på sprogskole. Både min mand og hans familie var meget stolte af, at jeg kunne klare kiosken så flot.

Da min mand døde i 2009, begyndte jeg at blive syg, og min krop var også meget træt. Det var en af mine veninder, der kendte til Centret. Det lå på Fælledvej dengang. Jeg synes, det var hyggeligt, men jeg var meget glad, da det flyttede til Blågårdsgade. Der er plads til mange flere mennesker. Det er så dejligt at snakke med mange mennesker. Ligesom i kiosken.

Jeg havde kiosken i 30 år. Det var hårdt arbejde, men jeg kunne godt li' det. Jeg var ked af det, da vi solgte kiosken. Men min søn sagde, at han ikke kunne tåle, at hans mor stod i den kiosk alene. Og mine børn havde fået deres egne jobs, og kunne heller ikke blive ved med at hjælpe.

Jeg har heldigvis stadig Diversity Works. Jeg kommer her nok 2-3 gange om ugen nu. Jeg har en veninde fra Malmø, som kommer herover hver dag. Jeg bliver doven af at sidde derhjemme, så det er me-

Jeg bliver doven af at sidde derhjemme, så det er meget godt for mig at komme herhen

get godt for mig at komme herhen. Her er mange kvinder, og her er meget hyggeligt. Jeg elsker at snakke med alle de andre.

Dengang jeg købte kiosken, syntes min mand, at jeg hellere skulle gå i skole, men jeg ville lave noget. Det vil jeg stadig gerne, men min krop er træt og har fået mange problemer efter 30 år, hvor jeg aldrig slappede af. Så det er godt, jeg kan komme her og snakke, når jeg ikke kan arbejde.

Jeg synes, at vi er en åben familie, og det har vi altid været. Vores børn er 100 procent danske, de har ikke rejst så meget til Pakistan. De er også blevet gift med andre nationaliteter, så vi er nok en lidt multinational familie. Mine børn er også blevet meget gode til andre mennesker. Meget åbne og gode til at snakke. Jeg tror, det er fordi, de har været så meget med i kiosken og været vant til alle de mennesker, der kom der. Jeg er heldig, jeg har givet børnene meget, men nu passer de på mig. Min veninde siger også, at jeg var heldig, at Gud gav mig kiosken, og jeg føler mig også heldig.

Ghada Baba Nasser

MAN LAVER IKKE MAD MED HJERTET VED AT FØLGE EN OPSKRIFT

Det er blevet sådan, at lige meget hvad jeg laver, så kommer det til at smage godt. Du skal ikke lave mad ud fra en opskrift, for så bliver det aldrig dit hjerte, der laver den. Det bliver ikke dit touch. Jeg bruger aldrig opskrift, jeg kaster bare nogle ting i en gryde, og så smager jeg på det. Jeg må faktisk ikke sige, at jeg kaster. Jeg lægger ting i en gryde. Men det kommer til at smage godt alligevel.

Min første mand lærte jeg at kende i Libanon, da jeg var 14 år. Han havde en onkel i Esbjerg, som han flyttede op til, da vi havde kendt hinanden et års tid. Da jeg blev 19 år, flyttede jeg også til Esbjerg, og vi blev gift i Danmark. Vi fik fire børn på de fem år, vi boede i Esbjerg. Vores første barn døde i niende måned i graviditeten. Han er begravet på den muslimske kirkegård i Odense. Jeg havde alle tre drenge hjemme, så jeg var mor og ikke så meget andet.

Da vi flyttede til København og drengene begyndte i institution, startede jeg på sprogskole. I starten synes jeg, det var meget svært, at skulle bevæge sig ud i samfundet bare for at aflevere børn, men jeg lærte det stille og roligt, og det hjalp også, at jeg blev bedre til det danske sprog. Jeg havde kun færdiggjort 8. klasse i Libanon. Min barndom var på mange måder ødelagt af krigen i landet. Jeg kommer aldrig til at glemme billederne af døde mennesker på gaden.

Det var i køkkenet jeg fandt ud, at der er noget, jeg er god til

Efter 15 år i København blev jeg skilt fra drengenes far. Jeg ville gerne have et arbejde, men jeg vidste slet ikke, hvad jeg var god til. Jeg blev sendt i praktik en masse forskellige steder, men der var aldrig noget, der blev til et rigtigt arbejde. Heldigvis var der en sagsbehandler, der havde hørt, at Indvandrer Kvindecetret skulle til at lave noget mad, og så kom jeg i praktik der. Til at starte med var vi kun to mennesker i et meget lille køkken. Vi bagte cupcakes med krydderier til en kaffebar, og vi lavede også catering. Engang hakkede jeg grøntsager til 100 mennesker helt alene. Det var i køkkenet jeg fandt ud, at der er noget, jeg er god til. Eller det var de andre, der fandt ud af det for mig. Jeg vokser i køkkenet, og jeg er god til at smage.

Jeg var både i praktik og i løntilskud i køkkenet i Centret, og så gik der tre måneder, hvor jeg ventede på svar på, om jeg kunne blive rigtigt ansat. Mens jeg ventede på svar, blev min ældste søn slået ihjel ude i Tingbjerg. Han var 20 år gammel. Jeg sov ikke i de 16 dage, der gik, hvor han skulle obduceres. Min krop havde det meget dårligt, så jeg aborterede det barn, jeg ventede med min nye mand.

Jeg blev heldigvis ansat helt rigtigt og på fuld tid. Jeg var meget glad, og det var en stor hjælp med kollegaer efter min søns død. Køkkenet er ikke kun arbejde, det er også mennesker, der behandler hinanden

ordentligt. Der er en stor rummelighed, og vi hænger lidt sammen. Jeg synes, det danske samfund mangler steder, hvor folk kan vokse og finde ud af, hvad de er gode til.

Da jeg var 46 år, fik vi en søn mere. Han er 6 år nu, og det er ham, mit arbejde og resten af min familie, der fylder hele mit liv. Jeg er meget taknemmelig for dem, som fandt ud af, hvad jeg var god til. Jeg er meget stolt af, hvor jeg er. Jeg har fået lavet en plads til mig selv i verden, jeg er blevet selvstændig, jeg har en masse erfaring, og jeg står stadig på mine ben.

Jeg har været ansat i Send Flere Krydderier i 10 år nu, og jeg er meget glad. Jeg var aldrig glad på kontanthjælp. Jeg kan li' alt, hvad vi laver i køkkenet. Når vi ruller 400 falafler, så kalder vi det for falafel-massage. Jeg bliver ikke stresset i køkkenet, det er vigtigt. Jeg vil ikke være stresset, og jeg vil ikke give stress til andre. Jeg håber, jeg kan blive ved med at arbejde længe endnu. Det er godt for mig at arbejde. Jeg vil ikke sidde derhjemme og tænke.

Amal Hadi og Khadra Hagi

JEG HAR EN PLAN OM AT HJÆLPE VERDEN. DET HAR VI LÆRT AF VORES MOR

AMAL: Min søster vil gerne være kræftlæge og min fætter, der også skal være læge, og jeg har en plan om at hjælpe verden med at kurere sygdom. Jeg skal være bioanalytiker, så vi er et ret godt team. Der, hvor man kan række ud, der skal man række ud. Det er noget, vi har lært af vores mor. Hun siger, at det bare er 'motherhood', men hun elsker virkelig at hjælpe. Jeg bliver inspireret af min mor. Det er vildt at tænke på, hvordan hun har knoklet. Hun er virkelig sej.

KHADRA: Det er vigtigt at se potentialet i hvert eneste af sine børn. Ingen af mine syv børn er ens, og man skal ikke presse dem til en bestemt uddannelse. Uanset hvilken uddannelse mine børn får, så vil jeg være stolt. Men det er vigtigt, at de får en uddannelse. Mine børn har brugt lektiecaféen i Centret. Der er noget smukt ved, at børnene er sammen i Centret om at lære. Jeg prøver at motivere mine børn til at præstere og gøre sig umage. Da min yngste lavede sin første fremlæggelse i skolen, gav jeg hende blomster og chokolade.

AMAL: Jeg er ambassadør for Diversity Works' UngeNetværk, hvor vi prøver at sætte fokus på problemerne omkring indfødsret. Jeg er for eksempel ikke dansk statsborger, selvom jeg er født og opvokset i Danmark. Det synes, jeg er uretfærdigt, så det kæmper jeg for at få ændret. Jeg er lige blevet færdig med gymnasiet, og til sommer vil jeg

gerne læse videre. Jeg har haft studiejob, siden jeg var 15, og lige nu arbejder jeg i en børnehave. I 9. klasse kunne jeg ikke komme med min klasse på studietur til Marokko, fordi jeg ikke havde et dansk pas.

KHADRA: Jeg er dumpet indfødsretsprøven fem gange, men sjette gang bestod jeg. Det var kun dem af mine børn, der var under 18 på det tidspunkt, hvor jeg bestod, som er danske statsborgere nu. Det har været vigtigt for mig, at vise mine børn, at man skal arbejde. Min yngste som er 11 år nu, har allerede en aftale med Lidl om, at hun får job der, når hun bliver 15.

Jeg fik børn som 19-årig. Nu er de blevet store, så jeg drømmer om at slappe lidt af. Jeg drømmer også om at opleve verden og måske komme ud at rejse. Jeg vil gerne spare penge samme, så det kan la' sig gøre. Jeg siger til mine børn, at de skal spare penge sammen. Det er vigtigt.

AMAL: Jeg synes nok ikke, at man behøver at spare helt ligeså meget som min mor. Jeg synes også, man skal bruge de penge, man tjener, for man ved jo aldrig, hvornår man dør.

» Mine børn har brugt lektiecaféen i Centret. Der er noget smukt ved, at børnene er sammen i Centret om at lære

KHADRA: Jeg er kommet i Centret siden 2004, og det har også været en meget stor hjælp for mig selv. Jeg ved, at jeg altid kan komme her, hvis jeg får problemer eller skal have hjælp med noget. Også selvom det bare er hverdagsproblemer. Både Amal og min ene søn har haft en mentor i Centret. Det er godt at have en at snakke med og kunne få viden. Det er en god sikkerhed. Derfor vil jeg gerne have, at mine børn også kender Centret. Så de altid ved, at der findes et sted, hvor man kan få hjælp.

AMAL: Jeg var meget glad for min mentor. Hun var god til at lytte og hjælpe mig med det mere formelle dansk. Vi kunne også tale om sport, da Jonas Vingegaard for eksempel vandt Tour de France, og hun forklarede mig også om sygeplejerskekrisen, dengang der var strejke. Og så er det bare en anden voksen end mor.

Jeg er selv frivillig læseven for børn i 1.-3. klasse nu. Min mor har lært mig, at det er vigtigt at hjælpe der, hvor man kan, og der, hvor der er mest brug for hjælp. Hun har samtidig altid været meget barmhjertig over for os børn i forhold til, at hun har givet os plads til at udfolde os. Hun har altid været god til at italesætte følelser, og hun er meget åben. Det gør mig virkelig glad, at min mor støtter mig.

Eduu Riyamy

JEG GREB EN STOR CHANCE – OG JEG VIL ALDRIG FORTRYDE RESULTATET

Egentlig skulle jeg bare have været på ferie. Jeg var i starten af 30'erne, og var rejst fra mit hjem på Zanzibar til England og videre til Danmark. Her mødte jeg en mand og det var kærlighed ved første blik, men jeg skulle videre til USA. Jeg skulle rejse samme vej hjem igen, og da jeg så mellemlandede i Danmark, så friede han til mig.

Jeg havde et godt job på Zanzibar. Jeg arbejdede som sekretær. Det er en 4 års uddannelse, og det er høj status. Jeg var meget glad for det job, så inden jeg svarede på hans frieri, ringede jeg til min mor. Hun sagde: "Grib chancen!". I Tanzania havde jeg et job, men ingen mand. I Danmark havde jeg nu en mand, og jeg kunne sikkert også få et job. Så jeg sagde ja og aflyste min returbillet. Der gik seks år, før jeg kom tilbage til Tanzania.

Det var en veninde, der viste mig Centret, da jeg var på barsel med min søn. Jeg var meget ensom derhjemme, og jeg kunne ikke tale dansk. Det var så nemt at klare sig med engelsk, så jeg havde ikke rigtig fået det lært. Centret lå på Elmegade dengang og var meget mindre. Jeg syede og var med i Madklubben. Det var slet ikke så organiseret som i dag. Man kom ligesom bare, snakkede om hvad man ville lave, fik nogle penge at handle for, og så handlede man og lavede maden. Det var i et meget lille lokale, og det var meget hyggeligt.

Man kan altid komme i Centret,
uanset om man har brug for at grine
eller græde

Min mand og jeg blev skilt efter 2 år, og jeg havde nok mest lyst til at rejse hjem. Jeg ringede hjem til min mor, og hun sagde nej: ”Du kan ikke fortryde nu, du skal blive og kæmpe. Du må ikke opgive, jeg kan godt forstå, at det er hårdt, men det hjælper ikke at tænke negativt. Du skal kæmpe.” Så det har jeg gjort.

Jeg prøvede at blive sekretær i Danmark, jeg startede, men droppede ud igen. Og så fortrød jeg egentlig, at jeg var stoppet. Jeg har mest haft rengøringsarbejde. Det har været meget hårdt og min krop kan ikke gøre mere rent nu.

Jeg bruger stadig systuen på Centret meget, og jeg vil gerne arbejde med det, men jeg synes, det er svært at få et arbejde uden at have papir på, at man har en uddannelse. Jeg har prøvet at spørge kommunen, om de ikke vil give mig et sykursus, så jeg kan få papir på, at jeg er god til noget.

Vi læste Ørneflugt af Pontoppidan engang på sprogskolen, og jeg græd og græd. Jeg kunne genkende mig selv i ørnen Klaus. Han vokser op blandt ænder og høns i en hønsegård, men bliver draget af det frie liv og følger efter en anden ørn op i luften og væk fra hønsegården. Han fortryder dog og hurtigt og vender om for at flyve

hjem. Desværre genkender menneskene ham ikke, da han kommer tilbage, så han ender med at blive skudt. Jeg er heldigvis ikke blevet skudt, men jeg kan genkende det med at være i tvivl om, hvor man rigtig hører til.

Jeg synes, Danmark kan være ensomt, folk har travlt. De går hjemmefra – på arbejde – hjem igen, og har ikke så meget tid til at snakke. Zanzibar er selvfølgelig også noget andet i dag, end da jeg boede der. Jeg kender Danmark bedre og er nok mere dansk, men alligevel kalder I mig stadig indvandrere.

Jeg bruger Centret i dag på nærmest samme måde, som jeg gjorde på barsel for 33 år siden. Jeg kommer her hver dag og spiser, og så bruger jeg systuen. Jeg er også frivillig i Madklubben. Man kan altid komme i Centret, uanset om man har brug for at grine eller græde. Der er altid en skulder, der er ingen der sladrer, og der er altid åbent.

Jeg tror aldrig tvivlen om, hvorvidt jeg skulle være rejst hjem, forsvinder, men jeg er gammel nu. Og jeg kommer jo aldrig til at fortryde, at jeg fik et barn, så der kom noget meget godt ud af den chance, jeg tog. Man kan ikke få det hele. Der er altid to sider og det er ikke bare sort/hvidt.

Faiso Warsame

MIN HISTORIE ER SOM ET FANTASTISK EVENTYR. JEG SKULLE REJSE UD FOR AT FINDE HJEM

Vi er næsten lige flyttet tilbage fra Aalborg, hvor vi har boet i fem år. Vi flyttede fra København, fordi jeg ikke var glad for miljøet omkring Blågård's Plads, hvor vi boede. Der blev brændt biler af, og der var også skyderi. Jeg syntes ikke, mine børn skulle hænge ud på gaden deromkring.

Jeg kom til Danmark, da jeg var 19 år og fik en lejlighed i Aalborg, men det var svært at finde job på det tidspunkt. Det er vigtigt at arbejde både for at udvikle sit sprog og for at kunne klare sig. Du møder også mange mennesker gennem arbejde. Jeg er meget taknemmelig for den veninde, der ringede og foreslog, at jeg kunne blive dagplejemor i København. Det var en megagod idé. Min ældste gik i børnehave, så jeg kunne passe mine egne to små og så min venindes. Jeg havde heldigvis skrevet mig op til en lejlighed i København, allerede dengang jeg kom til Danmark.

Vi boede i en storby i Somalia, hvor min far var politibetjent, men da der blev krig, flyttede vi til en lille landsby. Jeg kom først i skole, da vi kom tilbage til byen. Der var jeg 11 år. Måske var det derfor, jeg tænkte, at det var en god idé med København. Selvom vi boede syv år i Aalborg, blev jeg ved med at være skrevet op til en lejlighed i København.

Det var en veninde, der fortalte mig om Centret, og så en dag hvor jeg havde brug for hjælp til noget med en regning, så gik jeg herover. Mine børn var blevet større og kommet i børnehave, så det var lidt ensomt derhjemme. Centret var hyggeligt, og det var rart at have nogen at drikke kaffe med. Jeg brugte også lektiecaféen, da jeg skulle ta' 9. klasses eksamen. Jeg havde ikke klaret den eksamen uden at få hjælp i Indvandrer Kvindecetret. Jeg havde heller aldrig fået dansk statsborgerskab.

Jeg havde travlt, da mine børn var små. Jeg arbejdede med rengøring og kørte dem alle fire rundt til skole og fritidsaktiviteter. Hver weekend lavede jeg mad til hele ugen og frøs det ned. Da min ældste var ca. 10 år, sagde jeg, at de også skulle bruge lektiecaféen. Det var en meget stor hjælp både for dem og mig. Jeg savnede Centret, da vi boede i Aalborg.

Min ældste går i gymnasiet nu. Jeg bliver meget stolt, når han får sin studenterhue. Han gav mig min hue på, da jeg blev færdig som sosu-hjælper, og jeg glæder mig så meget til på en måde at give en hue tilbage. Min mor har altid sagt, at jeg er god til mennesker. Og det er rigtigt. Så jeg vil gerne arbejde med mennesker. Jeg synes, at jeg kan give noget særligt til ældre mennesker på grund af min kultur.

Jeg havde ikke klaret den eksamen uden at få hjælp. Jeg havde heller aldrig fået dansk statsborgerskab

Jeg er god til at se, hvad de har brug for. Jeg har fået mere overskud nu, hvor børnene er blevet større, så jeg vil gerne læse mere. Jeg skal være sosu-assistent, så jeg kan klare mere arbejde selv.

Mine børn bruger ungecaféen i Centret nu. Det er virkelig godt, at der er andre voksne at tale med, for sommetider er der jo bare noget, som mødre ikke forstår. Det hjælper også meget, at de kan være her om aftenen, fordi jeg så kan arbejde sent. Jeg tager aftenvagter for at få tid til også at komme i Centret om dagen. Det er vigtigt for mig, fordi det betyder tid til mig selv. Vi spiser aftensmad her to gange om ugen sammen. Det er dejligt at komme og snakke og spise sammen med mange mennesker. Jeg er meget social, og det er mine børn også.

Jeg synes, at min historie er som et fantastisk eventyr. Man skal rejse ud for at finde hjem. Sådan var det for os. Somalia – Aalborg – København – Aalborg og nu København igen.

Jeg håber, mine børn bliver lykkelige i Danmark. Det er heldigvis megenomt at få hjælp her. Også som alenemor. Jeg vil gerne have, at de får en uddannelse, så de kan klare sig. Alt det andet skal nok komme af sig selv så. Min egen drøm er, at jeg om 10 år er sygeplejerske på Rigshospitalet.

Taghrid Abushark

DU BLIVER NØDT TIL AT BEDE OM HJÆLP, HVIS DU SELV VIL KUNNE HJÆLPE

Jeg tror, jeg har arvet noget af min mors styrke, men det hårde liv i Danmark har også knækket mig lidt, tror jeg. Jeg har heldigvis aldrig været genert i forhold til at bede om hjælp. Jeg kan bedre hjælpe mine børn og andre mennesker, hvis jeg selv får hjælp. Vi kender mange mennesker fra Centret og mange af de piger, der har været frivillige der, har også været en stor hjælp for mig med for eksempel at passe min søn.

Jeg kommer fra en åben familie. Det var en lykkelig barndom. Vi er 12 søskende, vi boede i et stort hus i Hebron i Palæstina, og der var altid mange mennesker. Min mor havde oliventræer og solgte olie og oliven. Min mor er en meget klog og stærk kvinde. Min far havde meget respekt for hende og spurgte altid min mor til råds. Så jeg er meget åben i forhold til alt muligt, men jeg har også en stor tro. Hvis dommedag kommer, og du har en lille blomst, så skal du ikke smide den ud, men plante den.

Jeg blev gift og kom til Danmark, da jeg var 16 år. Det var selvfølgelig lidt hårdt, og jeg var meget alene i Danmark i forhold til, hvad jeg var vant til fra mine forældres hus. Jeg kan huske, at jeg talte i telefon med min far, da jeg var på barsel, og han spurgte, hvad jeg lavede, og så skældte han mig ud, da han fandt ud af, at jeg ikke lavede noget

Hvis dommedag kommer og du har en lille blomst, så skal du ikke smide den ud, men plante den

andet end at være hjemme og passe baby. Du skal lave noget, sagde han. Så blev jeg dagplejemor. Jeg kunne godt li' det, men jeg ville gerne lidt mere ud.

Det var en på min sprogskole, der kendte Centret, og så begyndte jeg at komme her med min søn, da han gik i børnehaveklasse. Det var meget rart for mig, at der var andre voksne, han kunne snakke med. På en måde så hjalp Centret med opdragelsen, og det har også været rart med alle arrangementerne som for eksempel traditioner omkring jul. Det er svært at give traditioner, man ikke rigtig selv kender, videre til sit barn, så der har det været godt for os at kunne komme i Centret.

Da jeg blev skilt, hjalp Centret også rigtig meget med socialrådgiver, og de var også meget søde til at være med som bisidder, når de havde tid til det. Jeg arbejdede som laborant, men jeg ville gerne mere og have en højere uddannelse. Min mentor i Centret hjalp mig med at søge ind på bioanalytikeruddannelsen. De printede skemaerne for mig og hjalp mig med at udfylde dem rigtigt. Jeg kom ind på uddannelsen i Næstved, og på min første skoledag hjalp de også med at lave en rejseplan over hvilke toge og busser, jeg skulle med, så jeg kunne finde vej til skolen.

Jeg var tit sent hjemme, da jeg læste i Næstved, men heldigvis var min søns skole meget tæt på Diversity Works, så vi kunne mødes der og spise aftensmad sammen. Min søn brugte også lektiecaféen to gange om ugen. Det var godt, at der var nogen der kunne hjælpe ham, for jeg havde jo mine egne lektier.

Jeg blev gift igen i sommer. Min mand bor i England. Jeg synes, vi passer rigtig godt til hinanden. Jeg savner at have en, der er ved siden af mig. Jeg synes, det er hårdt at skulle træffe alle beslutninger selv.

Jeg er glad for, at jeg har klaret mig i Danmark, jeg er meget selvstændig og jeg har en åben dagligstue, hvor folk kan komme på besøg.

Centret i dag er vigtigt for mig i forhold til det sociale. De dage hvor jeg ikke arbejder, der kommer jeg og spiser frokost. Her er hyggeligt, og her er der altid nogen ved siden af mig.

Amina Hassan

CENTRET ER MIN FAMILIE . JEG KAN NOK IKKE LEVE UDEN

Det er dejligt i Centret, for folk er så flinke og tålmodige. Også når der er noget, der er svært. Det betyder meget for mig, at her er så mange kvinder, der har kendt min mor. Det synes jeg er rart, for jeg savner hende meget. Jeg bruger mest systuen, og jeg får også stadig hjælp til at læse breve fra kommunen og sådan. Jeg er frivillig i Madklubben, og jeg kommer også og spiser her de dage, hvor jeg ikke selv laver maden. Jeg tror slet ikke, jeg kunne leve uden at kunne komme her.

Jeg var 17 år, da jeg kom til Danmark med min mor og mine syv mindre søskende. Vi var en af de første store familier fra Somalia i København. Det var i 1988. Jeg kan mest huske, at der var meget koldt.

Det var en lærer på min mors sprogscole, der fortalte os om Centret, så i starten kom jeg her med min mor. Det var dengang, det lå i Elmegade. Vi boede tæt på. Det var også rigtig godt for os i forhold til at lære at tale dansk. Jeg fik et arbejde i Dansk Røde Kors som tolk i Hillerød.

Da jeg var blev gift, flyttede vi til Malmø. Jeg gjorde rent på et hospital. Efter 11 år blev vi skilt, og jeg ville flytte hjem til Danmark med mine tre børn. Det var hårdt, for jeg havde ikke noget sted at bo i Danmark, så vi startede med at bo hos min mor. Kommunen sagde,

at jeg skulle flytte tilbage til Sverige, fordi jeg er svensk statsborger, og så fandt jeg ud af, at jeg var gravid i 4. måned. Jeg græd hver eneste dag, det var meget hårdt at være gravid og hjemløs og alenemor. Centret hjalp mig med at finde en lejlighed og også med at få møbler. De hjalp også med at finde arbejde. Min ene søn på tre et halvt havde astma. Det var en hård tid.

Vi fik en lejlighed heldigvis ret tæt på min mor, for hun var syg og skulle i dialyse 3 gange om ugen. Det var ikke nemt. Jeg stod op kl. 02.00 om natten for at ta' på arbejde. Jeg gjorde rent på en skole og så på et plejehjem, og så bagefter tog jeg hjem og hjalp min mor. Mine mindre søskende sov hos mig sommetider, så de hjalp mig med mine børn om morgenen.

Da min mor døde i 2005, græd jeg i tre år. Jeg savnede hende så meget. Vi havde jo været meget tætte altid. Jeg gik ud af folkeskolen i Somalia, da jeg var syv år, fordi mine forældre blev skilt, og jeg skulle hjælpe min mor derhjemme. Så jeg har lavet meget mad hele mit liv. Jeg er frivillig i Madklubben en gang om ugen nu.

Jeg er meget stolt af mine fire børn. Jeg har to drenge og to piger og så et barnebarn på 3 år. To af dem er færdige med deres uddannelse.

Jeg ved ikke, hvad jeg skulle have gjort, hvis jeg ikke havde kendt Centret, dengang jeg flyttede tilbage fra Sverige

De to andre læser stadig. Min ene datter læser jura og arbejder i Send Flere Krydderier. Hun er 19 år. Det er vigtigt, at mine børn får en uddannelse, så de kan tjene penge og klare sig. Det er et hårdt liv, når man skal gøre rent, og man bliver meget træt i sin krop.

Jeg ved ikke, hvad jeg skulle have gjort, hvis jeg ikke havde kendt Centret, dengang jeg flyttede tilbage fra Sverige. Derfor siger jeg også til alle mine veninder, at de skal gå herhen i dag. Det er et godt sted at kende.

Jeg har mange danske venner, og jeg vil meget gerne blive i Danmark, det er et frit land. Jeg drømmer også lidt om at blive meget rig og bo i et stort hus.

JEG VILLE BARE GERNE VÆRE LIGESOM SIDDIK

FAHMI: Min mor kom i Indvandrers Kvindecenret, og da jeg var omkring 11 år, var jeg med til en slags kagearrangement. Jeg kunne godt li' det, det var hyggeligt, og så begyndte jeg at komme i lektiecaféen om søndagen. Omkring 8. klasse blev jeg tilbudt den her mentorordning, som jeg syntes lød spændende. Min første mentor hed Tue, og han var så sej. Han var konsulent og gik i jakkesæt. Det var rigtig rart at få en voksen, som jeg for eksempel kunne gå i biografen med. Jeg var nok lidt en rod. Vi hang meget på gaderne ude i Nordvest, og vi har nok været nogle af dem, som gjorde vaskekældrene utrygge dengang. Efter et års tid havde Tue ikke tid til at være mentor mere. Jeg kan huske, at jeg var meget spændt, da jeg fik at vide, at min nye mentor hed Siddik. Jeg tænkte på, om han mon var sådan en ligesom mig.

SIDDIK: Jeg kan huske vores allerførste møde, som var på en café sammen med Fahmis mor og en fra Centret. Det er faktisk den eneste gang, jeg har mødt din mor. Jeg tror, at jeg ret hurtigt gennemskuede dig. Jeg kunne genkende din vrede og din rastløshed, men jeg syntes også, at det var nemt at få øje på den enorme nysgerrighed for både historie, international politik og livet i det hele taget, som gemte sig bag den vrede teenager.

I dag er jeg dansker, sådan har jeg slet ikke altid haft det, men det er det, jeg føler mig mest som nu

FAHMI: I starten gik vi virkelig mange ture, kan jeg huske. Vi diskuterede også meget. Jeg husker det, som at jeg virkelig syntes, at det var rart at blive udfordret på mine fordomme. Jeg kommer fra et ret religiøst og regelret miljø, og frem til 4. klasse gik jeg på en muslimsk friskole. Mødet med den danske folkeskole var overvældende og nærmest som en helt ny verden. Vi begyndte også at gå en del på museer. Jeg kan huske, vi var på Arbejdermuseet. Det synes jeg var en stor oplevelse, og det var også noget totalt nyt for mig.

SIDDIK: Du havde taget en slags offerrolle på dig. Hver gang der var noget, der ikke lige lykkedes, så var det som regel nogle andres skyld, og det var som regel også fordi du var fra Somalia. Så det udfordrede jeg jo selvfølgelig. For jeg kunne også mærke dit drive. Du havde klart både en lyst og en vilje til at ville noget. Det var for eksempel meget vigtigt for dig at komme i gymnasiet.

FAHMI: Ja, jeg kan godt huske den der lyst til at ville erobre verden, og gymnasiet var vigtigt for mig. Derfor skiftede jeg også skole i 9. klasse. I den nye klasse blev jeg virkelig udfordret både fagligt og sprogligt. Mange af mine nye klassekammerater havde tydeligt mere kulturel kapital, og det var ret hårdt arbejde.

SIDDIK: Det er otte år siden vi mødte hinanden, og vi ses stadig tit. Vi taler i hvert fald i telefon en gang eller mere hver uge. Jeg har ikke været sådan en mentor, der har siddet og hjulpet med lektierne. Men jeg har nok husket dig på, at du skulle få dem lavet. Noget af det, jeg nok har sagt flest gange er, at Fahmi skal finde ud af leve Fahmis liv. At være mønsterbryder vil altid føles lidt, som at være fanget i en elastik, der trækker i en fra to sider. Det er en lang proces.

FAHMI: I dag læser jeg Politik og Historie på RUC, jeg er medlem af Socialdemokratiet, og jeg har et studiejob i 3F. Jeg deler en lejlighed i Tingbjerg sammen med to andre. I dag er jeg dansker, sådan har jeg slet ikke altid haft det, men det er det, jeg føler mig mest som nu. Det at flytte hjemmefra som 21-årig var også en slags dannelsesrejse for mig. Det var Siddik, der skubbede meget på for at det skete, og det har været en kæmpe hjælp at have ham med i processen. Somme-tider siger mine gamle venner til mig, at jeg er den eneste af os, der er blevet til noget. Det kan godt gøre mig trist, og så tænker jeg, at alle de andre også skulle have haft en Siddik i deres liv. Jeg vil gerne give noget af alt det, jeg har fået fra Siddik videre, så jeg håber, at jeg også en dag kan få lov at blive mentor. Jeg kan jo genkende mig selv i rigtig mange af de drenge, jeg møder i Nordvest, når jeg er hjemme på besøg hos min mor og far.

ICANWILL

Mariam Haji

GUD HAR SKABT OS, FOR AT VI SKAL GØRE EN FORSKEL

Man har ret til at sige fra. Det har jeg ikke altid vidst, og jeg har ikke kunnet finde ud af det tidligere i mit liv. Min uddannelse har været med til at lære mig at sige fra og passe på mig selv. Centret er blevet en slags meditation for mig. Jeg får energi af at komme her.

Jeg var 16 år, da vi kom til Danmark. Mine tre yngre søskende og jeg flygtede fra borgerkrigen i Somalia. Vi var her alene de første tre år, inden vores forældre også kom hertil. Mine forældre har altid givet mig meget ansvar. Jeg var den største, så jeg har været lidt en leder-type. Jeg kan nok godt være lidt stædig, når det handler om min mening og mine drømme. Jeg har stolthed, og jeg vil ikke være en taber.

Jeg arbejder fuldtid som social- og sundhedsassistent ved siden af min uddannelse. Jeg læser til sygeplejerske. Det er en god uddannelse, som giver mange muligheder. Jeg lærer meget på uddannelsen om for eksempel rettigheder og ulighed. Det kom bag på mig, hvor ulige systemet er. Jeg havde godt en fornemmelse af, at indvandrere blev behandlet forskelligt, men jeg var meget overrasket over, at mange danskere også bliver behandlet utroligt ulige. Jeg vil gerne gøre en forskel med min uddannelse, og jeg vil gerne fortælle folk om deres rettigheder.

Begge mine forældre er veluddannede. Min far var forsvarsminister i Somalia og taler syv sprog. Vi gik i en rigtig god skole, inden vi flygtede. Jeg taler arabisk, somalisk, engelsk, dansk og også nogenlunde fransk. Måske er det fordi, jeg nåede at opleve, at jeg var god til at lære, mens jeg var barn, at jeg har klaret det. Men jeg er også meget taknemmelig for det danske system, det er blevet en slags familie.

Mine to drenge synes, at jeg har været alt for overbeskyttende, og det har jeg nok også. Men det er kun fordi, jeg vil have, de skal klare det godt og få et godt liv. Jeg har set, at det kan gå meget galt. Det er ikke alle mine søskende, der har fået et ligeså godt liv som mig.

Jeg blev voksen hurtigt, så det var et chok for mig, da mine drenge blev teenagere. Jeg kunne slet ikke genkende det, og jeg kunne ikke forstå, hvorfor de blev så dumme. Jeg bebrejdede mig selv meget. Men de er kloge, og jeg håber, at de nok skal klare sig. Mit krav til dem er, at de skal passe deres skole og arbejde, og ellers synes jeg ikke, at man skal presse dem for meget.

Centret har været mit liv i 20 år. Mine drenge har altid været min styrke, men nu er de voksne, så jeg skal finde noget nyt. Derfor er

I starten kom jeg her mest for at få rådgivning og hjælp i lektiecaféen, men nu er jeg også frivillig i Madklubben

jeg også blevet endnu mere involveret i Centret. Der er også sket en meget stor udvikling i Centret igennem de seneste år.

I starten kom jeg her mest for at få rådgivning og hjælp i lektiecaféen, men nu er jeg også frivillig i Madklubben, og jeg glæder mig virkelig hver eneste gang, det er min tur til at lave mad. Sarah, der styrer køkkenet, er meget rummelig og betænksom, så selvom vi er mange meget forskellige kvinder, så er der plads til os alle, og det er som om, hun kan læse mig. Hun ved, hvad der gør mig glad. Jeg håber, der kan komme flere centre i hele Danmark, så de kan fungere som brobygger til nye danskere.

Min drøm er at færdiggøre min uddannelse, og så vil jeg gerne en gang rejse tilbage til Somalia og måske forsøge at udbrede noget af den danske kultur for at arbejde frivilligt. Gud har sat os i verden, for at vi skal gøre en god forskel. Somalia har mange ressourcer rundt om i hele verden, og hvis der kommer lidt mere stabilitet, så tror jeg, der er håb. Måske kan jeg bo 6 måneder i Danmark og 6 måneder i Somalia og som sygeplejerske være med til at gøre en forskel.

Handan Yilmaz og Eren Yigit Yilmaz

METTE FREDERIKSEN SKAL TALE ORDENTLIGT OM INDVANDRERE

EREN: Jeg får hjælp med mine lektier her, og det er rigtig rart. Det er både dansk og matematik. Jeg går i 4. klasse, og nogle af mine venner fra klassen kommer også i lektiecaféen. Jeg kan godt li' at komme her. Det er også hyggeligt, og vi laver børneaktiviteter. Sommetider går vi også ud og på biblioteket.

HANDAN: Vi spiser tit aftensmad her om mandagen. Jeg er lige stoppet i et vikariat i en børnehave, så nu er jeg her næsten hver dag. Ellers har jeg ikke været her om dagen i lang tid. Men nu er jeg frivillig i Madklubben, så jeg laver mad hver fredag. Jeg elsker faktisk at lave mad. Både her og derhjemme. Når vi laver mad derhjemme, sætter jeg tit høj musik på. Det er en lille fest.

EREN: Jeg kan også godt li' hjemmelavet mad. Det synes jeg er bedre end sådan nogle frysepizzaer. Jeg kan næsten også altid godt li' maden i Centret.

HANDAN: Vi boede sammen med min mor i hendes lejlighed, men da hun flyttede tilbage til Tyrkiet, så blev vi nødt til også at flytte ud. Jeg ville gerne overtage lejligheden, men det måtte jeg ikke, selvom jeg også havde boet der. Der var en nabo, der sagde, at jeg skulle prøve at gå ned i Centret for at få juridisk hjælp, så det gjorde jeg.

» Der var en nabo, der sagde, at jeg skulle prøve at gå ned i Centret for at få juridisk hjælp, så det gjorde jeg

Centret forsøgte virkelig meget at hjælpe os, men vi fik ikke lov at beholde lejligheden, så vi flyttede til et krisecenter på Østerbro. Der skete ikke så meget på krisecenteret, så vi kedede os lidt, så jeg kom i Centret om dagen, og vi tog også derover når Eren havde fri fra skole. Det er meget socialt i Centret, jeg kender mange her, og det kan jeg virkelig godt li'.

EREN: Nu bor vi i en lejlighed på Nørrebro. Meget tæt på min skole. Det tager kun ti minutter at gå derover, men jeg skal gå et kvarter før skolen starter, så jeg ikke kommer for sent. Min mor vil have, at jeg kommer til tiden.

HANDAN: Vi har også været på Arbejdermuseet med Centret. Der talte vi også om min far og min morfar, som var arbejdere. Min morfar kom til Danmark i 60'erne for at arbejde. Jeg kommer også til tirsdagsoplæggene i Centret. Ida Auken var for eksempel på besøg, da der var valgkamp. Men jeg stemmer ikke på hende, det sagde jeg også til hende. Jeg kan ikke stemme på nogen fra Mette Frederiksens parti. Hun skal ikke sige sådan noget med, at folk bliver bange nede i deres vaskekældre, fordi der er indvandrere. Det skal hun ikke sige.

EREN: Jeg ville nok have stemt på Jacob Ellemann, hvis jeg måtte stemme.

HANDAN: Seriøst, Eren? Ville du stemme på blå blok? Hvorfor det?

EREN: Fordi han gerne vil gøre noget godt for klimaet og de fattige, så de kan købe nyt tøj og sko. Det er en god ting.

HANDAN: Jeg arbejdede meget, da Eren var lille. Vi boede jo sammen med min mor, så hun kunne hjælpe med at passe ham. Men på et tidspunkt sagde min mor, at Eren savnede mig. Erens far og jeg er skilt, og han bor i Tyrkiet, så han ser Eren kun, når vi er på ferie.

Jeg har meget erfaring med børn og har arbejdet meget i børnehaver, så jeg vil gerne have en uddannelse som pædagogisk assistent. Det vil være en god idé faktisk. Hvor ved du egentlig det fra med Jacob Ellemann, Eren? Har du set det på Ultranytt? Men det er jo rigtigt nok, det er en god ting at ville hjælpe klimaet og de fattige. Men jeg vil nu alligevel ikke stemme på blå blok.

40 ÅR FOR MANGFOLDIGHED, FÆLLESSKABER OG LIGE RETTIGHEDER

I de sene 1960'ere fik Danmark brug for ekstra hænder. Der var mangel på arbejdskraft til at tage de ufaglærte job. Yngre mænd fra især Tyrkiet, Jugoslavien og Pakistan så muligheden for at tjene gode penge. Så de forlod deres familier, rejste til Danmark og fik de job, der ikke var rift om blandt danskerne. Nogle af gæstearbejderne, som de blev kaldt, rejste hjem igen, men mange blev og fik i løbet af 70'erne kone og børn til Danmark, så de igen kunne leve sammen som familie.

Mens mændene gik på arbejde, og børnene i daginstitution og skole, blev kvinderne ofte hjemmegående og passede hus og hjem. Ingen i Danmark havde tænkt på, hvad kvinderne skulle.

En havde dog fået øje på Danmarks nye borgere. Søster Susanne fra Skt. Josephsøstrenes Ordenssamfund i Danmark så, at de udenlandske kvinder stod uden for de eksisterende fællesskaber.

Hun kendte til fortællinger om stærke kvindefællesskaber i landsbyer i kvindernes hjemlande, hvor kvinder mødtes dagligt ved landsbyens brønd og var tæt forbundne i tryk og tillidsfuld samhørighed. Nu var Kvinderne her i Danmark. Trukket væk fra alt det, de kendte, og tilbragte dagene alene hver for sig i deres hjem.

Susanne Sønderbo fik derfor den idé at skabe et sted, der lignede de fællesskaber, som hendes nye medsøstre kom fra. Hun ville sørge for, at etniske danske kvinder og de nye medborgere kunne mødes og lære hinanden at kende. Hun ville skabe en landsbybrønd i storbyen.

I foråret 1982 dannede hun sammen med en gruppe engagerede mennesker fra Det økumeniske Center i København, fra KFUM og KFUK og fra Det danske Missionselskab foreningen Økumenisk Indvandrergruppe.

Gruppen opsøgte de nye borgere i Danmark og i december samme år fik de nøglerne til en 30 m² nedlagt bagerbutik i Elmegade på Nørrebro. Engagerede frivillige trådte til, satte i stand i døgndrift, og den 17. december 1982 åbnede Indvandrer Kvindecetret.

Formålet med det nye center var, foruden at skabe et sted for kvinder fra alle lande, at nedbryde fordomme og racisme og opbygge stærke blivende fællesskaber, der kunne tåle at blive stødt, rusket og udfordret.

Fra første dag kom kvinder og børn i det nye fællesskab og deltog i aktiviteter som syning og madlavning. Der kom også rådsøgende kvinder i krise eller med sociale problemer. Nogle blev fulgt til Centret af deres lærere på danskkurser, andre henvist af socialkontorer og sygehuse, som ikke vidste, hvordan de ellers skulle hjælpe kvinderne.

I 1997 flyttede Indvandrer Kvindecetret fra Elmegade til Fælledvej, da pladsen i den gamle bagerbutik blev for trang. Og igen fra Fælledvej til Blågårdsgade i 2011, hvor Centret ligger i dag.

Med tiden blev aktiviteterne i Centret udvidet i antal og i form, og danner i dag rammen om fællesskaber, der alle har til formål at forløse potentialer, handlekraft og medborgerskab. Og det gælder uanset om der er tale om lektiecafeer, indfødsretskurser, sundhedstjek, mentorskaber, motion, madklubber eller social- og juridisk rådgivning.

I 2014 så Indvandrer Kvindecentrets første socialøkonomiske spiseri Send Flere Krydderier dagens lys. Virksomheden blev etableret, fordi kvinder fra Centret var frustrerede over ikke at kunne få et arbejde. Denne frustration blev startskuddet til Send Flere Krydderier, der i dag skaber job til minoritetsetniske kvinder langt fra det danske arbejdsmarked.

I 2018 etablerede Indvandrer Kvindecentret Alliancen, der er organisationens landsdækkende partnerskabsnetværk for minoritetsetniske foreninger. Alliancen arbejder for at styrke foreningerne i at blive stærke, lokale aktører, og er Centrets mulighed for at dele 40 års viden og erfaring.

De mange indsatser og aktiviteter, og ikke mindst den bredere målgruppe, der i dag omfatter børn, unge, mænd og kvinder, førte i 2021 til, at Indvandrer Kvindecentret skiftede navn til Diversity Works.

På trods af udviklingen er DNA'et i organisationen dog det samme som altid. Fundamentet er frivillighed, og indsatserne er fortsat båret af Diversity Works engagerede og uundværlige frivillige. De overordnede fokusområder er mangfoldige fællesskaber, rådgivning, sundhed og beskæftigelse. Og der er stadig et særligt fokus på kvinder, på ligestilling og på kvinders rettigheder.

Men på et væsentligt punkt er Diversity Works 2022 en helt anden organisation end Indvandrer Kvindecentret 1982: Vi er ikke en landsbybrønd for indvandrede kvinder i storbyen. Vi *er* storbyen – og vi er her for alle minoritetsetniske danskere.

Tak til alle, som medvirker eller har været med til, at dette jubilæumsskrift blev til virkelighed.
Amal Hadi, Khadra Hagi, Amina Hassan, Eduu Riyamy, Fahmi Jama, Siddik Lausten,
Faiso Warsame, Freeda Wasi, Ghada Baba Nasser, Handan Yilmaz, Eren Yigit Yilmaz,
Mariam Haji, Taghrid Abusharkh. Journalist Lisbeth Ellebæk, Journalist Anja Bo.
Fotograf Victoria Mørck Madsen. Grafiker Bettina Kjærulff-Schmidt. Make-up artist Bela De
Sousa – BelaBeauty. Redaktion: Direktør i Diversity Works Mirka Mozer. Kommunikationschef i
Diversity Works Emil Fritzemeier. Tryk: Jørn Thomsen Elbo A/S.
Trykt med støtte fra Dronning Margrethes og Prins Henriks Fond.

Diversity Works

Diversity Works • Blågårdsgade 4, 1.tv • 2200 København N
+45 35 39 69 39 • info@diversityworks.dk • www.diversityworks.dk
CVR: 72 56 6416 • Arbejdernes Landsbank: Reg. nr. 5361 Konto nr. 0270264